

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXVIII. Epistola Imperatoris Constantini ad Synodum Tyri: & de
exilio sancti Anastasii per factionem Arianorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

sentire arbitratus, maximam ex ea re accepit voluptatem. Neque tamen id sibi artogavit, ut eos ipse in communionem suscipere ante examen ac iudicium eorum, quorum id ius pontificiumque erat iuxta Ecclesiæ legem. Eos igitur mittit ad Episcopos qui tum temporis Hierosolymis erant congregati: scribitque ut fidem ab illis expositam examinarent, & benignam de illis sententiam ferrent, si recte sentirent, & per invidiam oppressi fuisse viderentur: si vero nihil habentes quod de prolato in se iudicio conquererentur, resipiscerent. Itaque occasione nacti hi qui jam pridem ista machinabantur, prætextu Imperatoris literarum, in communionem eos susceperunt. Quo facto literas scripsit, tum ad ipsum Imperatorem, tum ad Alexandrinam Ecclesiam, & ad omnes Episcopos & Clericos per Ægyptum & Libyam ac Thebaidem constitutos: hortantes ut libentibus animis illos reciperent, cum & Imperator rectam esse illorum fidem testatus fuisset, quam quidem Epistolæ suæ subjecerunt; & universa Synodus Imperatoris iudicium comprobasset. Et hæc quidem Hierosolymis ingenti studio acta sunt ad hunc modum.

ἡ δὲ τὰ πρᾶγματι ἐ μὲν ἐαυτῷ ἐπέτρε-
ψεν, εἰς κοινωνίαν αὐτῶν δεξαμέναι, πρὸς κε-
σεως καὶ δοκιμασίας τῶν τετρεκλήτων, καὶ τῶν
νόμον τῆς ἐκκλησίας. πᾶσι δὲ αὐτοῖς
πρὸς τὰς ἐν ἱεροσολύμοις ὅτε συνελεύσεως
ἐπισκόπων, γράψας σκοπηδὼν αὐτῶν
τὴν ἐκτέσιν τῆς πίστεως. φιλιάνθρωπον ὅλ-
φον ἐνεγκέν ἐπ' αὐτοῖς τὴν σύνοδον, ἣν τε ἐ-
θῶς φανέν δοξάζοντες, καὶ φθόνος χάριν
ἐπίβουλον ἐνέχοντες, ἣν τε μηδὲν ἐχοντες μεμνη-
σθαι τοῖς ἡδὲ ἐπ' αὐτοῖς κεκριμένοις, μεμνη-
σθαι δὲ καὶ λαβόμενοι, πάλαι ταῦτα
σπεύδοντες, πρὸς φάσιν τῶν βασιλέων
γραμματέων ἐδέξαντο αὐτοὺς εἰς κοινωνίαν, καὶ
ὅτε τὸ τοιοῦτον αὐτῶν τε τῶν βασιλέων ἐγχα-
ψαν, καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀλεξανδρείας, καὶ τῇ
ἀνὰ τὴν αἰγύπτον καὶ θηβαΐδα καὶ λιβύην ἐπισκο-
ποις καὶ κληρικοῖς, ὡς ἀπελθούσας μεμνη-
σθαι αὐτοὺς δεξαμένους, ὡς καὶ τῇ βασιλείᾳ μαρ-
τυρήσαντες ὅρθην εἶναι τὴν αὐτῶν πίστιν, καὶ
τῇ οἰκίᾳ ἐπιστολὴν ὑπέταξαν, ἥτις ἐστὶν ὁ
ψηφισαμῆνης τῇ τῇ βασιλείᾳ κείνῃ καὶ
μὴν ὡς ἐν ἱεροσολύμοις ἐσπεύδοντες.

CAPUT XXVIII.

Epistola Imperatoris Constantini ad Synodum Tyri: & de exilio sancti Anastasii per factionem Arianorum.

Porro Athanasius fuga elapsus ex urbe Tyro, venit Constantinopolim. Et Imperatorem adiens, coram Episcopis qui ipsum condemnauerant, de iniuriis sibi illatis conquestus est: simulque petit, ut quæ in urbe Tyro iudicata fuerant, sub conspectu principis examinarentur. Quamobrem Constantinus cum hanc petitionem æquissimam esse censuisset, ad Episcopos Tyri congregatos scripsit in hunc modum. Equidem nescio, quanam sint à Concilio vestro cum tumultu ac procella iudicata. Videtur tamen turbulenta quadam confusione veritas quodammodo fuisse perversa, dum vos ob mutuam inter vos contentionem, quam quidem insuperabilem esse vultis, ea quæ Deo accepta sunt, minime perspicitis. Verum

Κεφ. κη'.

Ἐπιστολὴ βασιλέως κωνσταντίνου πρὸς τὴν ἐν τύρῳ συνόδον καὶ ἐξορίαν ἀγίου ἀθανασίου ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τῶν ἀρειανῶν.

Ἀθανάσιε. δὲ φάσκων ἐν τύρῳ ἐκ κωνσταντίνου τῷ βασιλεῖ, ἀπέπονθεν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τῶν κατὰ δικασίαν αὐτοῦ ἐπισκόπων, καὶ εἰς τὴν ἐν τύρῳ κεκριμένην ἡρώδης τὴν ἐξέτασιν ἐπὶ αὐτῇ βασιλεὺς κωνσταντίνου δὲ ὁ λόγον εἶναι δοκιμασθέντα αὐτῶν ὡς ἐβλάψαν τοῖς ἐν τύρῳ συνεδέσιν ἐπισκόποις. Ἐγὼ μὲν ἀγνοῶ, πᾶσι ταῦτα ὑπὸ τῆς ὑμετέρας συνόδου, καὶ χριθέντα δοκεῖ δὲ πᾶσι ὑπὸ τῆς ταραχῆς ἀταξίας ἢ ἀλήθειας ἐρεῖσθαι, ὑμῶν δηλαδὴ διὰ τὴν πρὸς τὴν πέλαιον ἐρεσχείαν, ἣν ἀντήνητον εἶναι βούλονται, τὰ τῷ θεῷ δέξασθαι μὴ συνόραντας αὐτοὺς.

ἔσαι τῆς θείας προνοίας ἔργον, καὶ τὰ τῆς φι-
 λουκίας ταύτης κακὰ φανερώς ἀλόγιστα δια-
 σκεδάσαι, καὶ ἡμῖν διαρρήδην ἐπιδείξαι, εἰ
 πᾶσι τῆς ἀληθείας ἀνέστι συνελθόντες ἐποιή-
 σαις φρονητὰ, καὶ εἰ τὰ κεκρυμμένα, χωρὶς
 πρὸς χάριτον καὶ ἀπεχθείας κερνάει τοι-
 γαρεν ἡπείγμενος πάντας ὑμᾶς πρὸς τὴν
 ἐμὴν ἐλθεῖν διλάθειαν βελομαι, ἵνα τὴν τῆς
 πεπραγμένων ὑμῖν ἀκρίβειαν καὶ ἐφ' ἡμῖν
 αὐτῶν πειρασθήσῃ· τὴν δ' ἔνεκεν ταῦτα
 γράψαι πρὸς ὑμᾶς ἐδικαίωσα, καὶ ὑμᾶς
 πρὸς ἐμαυτὸν διὰ τῆς γραμμῆς καλῶ, ἐν
 τῶν ἐπομένων γνώσεσθε· ἐπιβαίνοντί μοι λοι-
 πῶν τῆς ἐπινυμῆς ἡμῖν καὶ πανδοδαίμου
 παλαιοῦ τῆς κωνσταντίνου πόλεως, συνέ-
 λαψε δέ με τινικαῦτα ἐφ' ἵππεσσι ὀχεῖται,
 δεξιᾷ φησὶ ἀθανάσιον ὁ ἐπισκοπὸν ἐν μέσῳ
 τῆς λεωφόρου καὶ ἑτέρων πινῶν εἰς αὐτὸν
 ἔχον, ἀποπροδοκῆτως ἔτω προσήλθεν, ὡς
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκπληξέως ἀφορμῶν μαρ-
 τυρεῖ μοι γὰρ ὁ πάντων ἐφορῶν θεός, ὡς εἰ
 ἐπεργάζετο αὐτὸν ὅς τις λῶ, πρὸς τὴν πρῶτην
 ἐλπίδα ἐν τῇ, εἰ μὴ τινὲς καὶ ὅς τις λῶ καὶ τὴν
 ἀδύναμιν λῶ πέπονθε πυνθανομένοις, ὥστε
 αὐτὸς, ἀπήγγελλαν ἡμῖν· ἐγὼ μὲν ἐν εἰς δι-
 λῆσθαι αὐτὸν κατ' ἐκείνου καιρῶ, ἕτεροι μὲν
 ὁμοθυμαδὸν ὡς δὲ ἐκείνῳ μὲν ἤξις, ἐγὼ
 ὅπως ἐπαινεῖται, καὶ μικρὸν δὲ ἐν ἀπελευθερωθῆναι
 αὐτὸν ἐκείνου, μὴ πλέοντος παρρησίας
 εἰς ἑτέρον παρ' ἡμῖν ἦτε, ἢ τὴν ὑμετέραν
 ἀφίξιν ἡξίωσεν ὑμᾶς εἶναι, ἢ ὑμῶν παρόν-
 τῶν, ἀπέπονθεν ἀναγκαίως ἀποδύεσθαι
 ἐκ τῆς· ὅπερ ἐπεὶ δὴ ἀλόγονον εἶναι καὶ τοῖς
 καὶ πρὸς ἐπὶ καὶ φανέτω, ἀσμένως ταῦτα
 γράψαι πρὸς ὑμᾶς προσέταξα ἵνα
 πάντες οἱ σὺν τὴν σὺν ὁδὸν τὴν ἐν τύρῳ γυρομέ-
 νῳ ἐπληρώσατε, ἀνπερεθέτω εἰς τὸ στρα-
 τῶν τῆς ἡμετέρας ἡμεροτήτης· ἐπειχθῆτε,
 τοῖς ἐξοῖς αὐτοῖς ἐπιδείξοντες τὸ τῆς ὑμετέ-
 ρας κείσεως καθαρόν τε καὶ ἀδιάστροφον
 τῶν ἐμῶν, ὅτι τῆς γνήσιον εἶναι θεωροῦντα
 οὐκ ἀνδρὶ θεῷ τοιγαρεν διὰ τῆς ἐμῆς
 πρὸς τὸν θεὸν λαθρείας, τὰ παλαιὰ εἰρηδύε-
 ται καὶ τῆς βαρβαρίων αὐτῶν τοῦ θεοῦ ὄνομα γνησίως ἀλογεῖν, οἱ μέλει νῦν τὴν ἀλή-
 θειαν ἡγοῦν διήλθον δὲ ὅτι, ὅτι τὴν ἀλήθειαν αἰνῶν, εἰ δὲ τὸν θεὸν ἐπιγνώσκῃ πληρὸς ὡς,

A divina providentia perficit, ut & ista
 contentionis mala manifestissime de-
 prehensa dissipentur, & nobis perspicue
 demonstretur, an vos isthic congregati
 aliquam veritatis curam gesseritis, &
 utrum iudicia vestra absque cujusquam
 odio & gratia tuleritis. Proinde vos
 omnes ad pietatem meam confestim
 venire volo, ut rerum à vobis gestarum
 rationem coram me per vosmetipsos
 accurate reddatis. Porro qua de causa
 hæc ad vos scribenda esse censuerim,
 vosque ad me his literis accersiverim,
 ex his quæ subijciam intelligetis. In-
 bgredienti mihi cognominem & omni
 ex parte felicem patriam meam Con-
 stantinopolim, ac forte tum in equo se-
 denti, repente Athanasius Episcopus
 unà cum quibusdam aliis quos circa se
 habebat, in medio aggeris publici adeo
 inexpectatus occurrit, ut stuporis quo-
 que occasionem præberet. Testis est
 mihi Deus omnium speculator, me pri-
 mo aspectu, quisnam esset agnoscere
 minime potuisse: nisi quidam nostro-
 rum, quisnam ille & quid passus esset
 percontantibus nobis renuntiasset. Ac
 tum quidem nec collocutus sum cum
 illo, nec familiariter congressus. Cum
 autem ille quidem id postulatet, ego
 vero recusarem, ac propemodum iube-
 rem illum submoveri, ille majori cum
 libertate nihil aliud à nobis postulavit,
 quam vestrum adventum, ut vobis
 presentibus de his quæ passus fuerat,
 liberi conqueri posset. Quod cum
 mihi æquum & temporibus meis con-
 gruum videretur, libens hæc ad vos
 scribi iussi; ut quotquot ad Synodum
 in urbe Tyro collectam convenistis,
 sine cunctatione ad comitatum cle-
 mentie nostræ properetis; sincerita-
 tem atque integritatem iudicii vestri
 rebus ipsis demonstraturi coram me,
 quem ingenuum esse famulum Dei ne-
 quaquam ipsi negaveritis. Meâ certe
 operâ divino numini inserviente, ubi-
 que terrarum pax viget; ipsis etiam
 Barbaris Dei nomen sincere veneranti-
 bus, qui ad hoc usque tempus verita-
 tem ignoraverant. Porro qui verita-
 tem ignorat, is Deum quoque igno-
 ret necesse est. Veruntamen, sicut

antea dixi, ipsi etiam Barbari, mea opera qui ingenuus sum Dei famulus, Deum jam agnoverunt, eumque venerari didicerunt: cujus providentia me ubique protegi ac servari, rerum ipsarum experimento didicerunt. Quae res praecipue ad notitiam Dei eos induxit. Et illi quidem metum nostri, Deum venerantur. Nos autem qui sacramenta clementiae eius ostentare videmur, non enim dicam custodire; nos, inquam, nihil aliud agimus, quam quae ad discordiam & odium pertinent, & ut absolute dicam, quae ad humani generis perniciem tendunt. Verum accurrite, ut dixi, & universi quam celerime ad nos properate; pro certo habentes, me omni ope ac studio perficere conaturum, ut ea quae sunt legis Dei, integra & inconcussa praecipue serventur, quibus nec probum nec infamiae labes ulla possit aspergi: dissipatis videlicet ac protritis penitusque deletis Sacrosanctae legis inimicis, qui sub obtentu sanctissimi nominis, varias ac multiplices blasphemias inducunt. His ab Imperatore scriptis, alii metu perculsi ad sedes suas reverterunt. Eusebius vero Nicomediensis Episcopus & qui cum illo erant, ad Imperatorem profecti, Synodum Tyri in causa Athanasii ea quae iuste essent decrevisse asseverarunt. Productisque in medium testibus Theognio, Mari, Theodoro, Valente atque Ursacio, persuaserunt Principi, sacrum calicem ab Athanasio confectum fuisse: multisque aliis probris eum onerantes, calumniis suis praevaluerunt. Itaque Imperator, seu quod ista vera esse crederet, seu quod Episcopus in posterum concordis fore existimaret, amore Athanasio, Treveros quod oppidum est Galliae, abire cum iussit. Et Athanasius quidem eo abductus est.

CAP. XXIX.

Quomodo Alexander Constantinopolitanus Episcopus Arium in communionem suscipere recusavit: & qualiter Arius cum alius eum ad secessum stimulasset, medius crepuit.

Post Synodum Hierosolymitanam Arius in Aegyptum se contulit. Sed

Κεφ. κθ'.

Περί ἀλεξάνδρου τοῦ ἐπισκόπου κωνσταντινουπόλεως, ὅπως διότι εἰς κοινότητα ἀρεῶν διεκρίθη· ὡς δὲ ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τῆς γὰρ τοῦ εἰς αὐτὸν πύλας.

Μετά δὲ τῶν ἐν ἱεροσολύμοις συνόδων, ἦκε ἄρειος εἰς αἰγύπτον.